

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **P. S.**

skazanego z art. 158 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 października 2016 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt II AKa (...),

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 21 lipca 2016 r.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

zmienić zaskarżone zarządzenie i przyjąć wniosek.

UZASADNIENIE

Oskarżony, przebywający w zakładzie karnym, w zawiadomieniu o terminie rozprawy apelacyjnej został pouczone o prawie do złożenia wniosku o sprowadzenie go na tę rozprawę. Oskarżony wystąpił z takim wnioskiem (zob. k. 2195 i k. 2197). Oskarżony nie został doprowadzony na rozprawę odwoławczą. Był na niej obecny jedynie obrońca z urzędu – adw. A. B. (k. 2191). Miała ona obowiązek dokonywania czynności procesowych tylko do prawomocnego zakończenia postępowania (art. 84 § 2 k.p.k.). Z chwilą ogłoszenia wyroku przez Sąd Apelacyjny skazany przestał więc mieć obrońcę. W myśl art. 457 § 2 zd. ostatnie k.p.k., w postępowaniu apelacyjnym stosuje się odpowiednio art. 422 k.p.k., a zatem także § 2a tego przepisu. Stanowi on, że dla oskarżonego

pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i – pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok – nie był obecny przy tej czynności, termin do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku biegnie od daty jego doręczenia. Odpis wyroku doręczono skazanemu w dniu 1 sierpnia 2016 r. (k. 2199). Złożył on stosowny wniosek w dniu 3 sierpnia 2016 r. (k. 2210 – 2211), a więc w ustawowym terminie zawitym (art. 422 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.).

Dlatego należało postanowić jak na wstępie.

Na marginesie, w zaistniałej a opisaney wyżej sytuacji procesowej, mylnie powiadomiono skazanego o przysługującym mu terminie (vide k. 2192 *in fine*), co nie mogło wywołać dla niego ujemnych skutków procesowych (art. 16 § 1 k.p.k.).